

Rep. Nr. 10/15

*

AR. NB-008-08
E/XXXX

*

Eindbeslissing van
26 februari 2015

*

Beroep tegen de
beslissing van het Comité
van 25 november 2005

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van DE HEER A..., tandarts, wonend te XXXX,

appellant, vertegenwoordigd door meester B loco
meester C , advocaat te XXXX

Tegen

RIZIV - DIENST VOOR GENEESKUNDIGE
EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling,
met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

geintimeerde, voor wie is verschenen, dokter E ,
geneesheer-inspecteur en de heer D , attaché,
ambtenaren bij geintimeerde

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 22 januari 2015 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV

*

* *

Voorgaanden in de procedure

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder

- de beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 25 november 2005, betekend aan tandarts A op 23 december 2005,
- het verzoekschrift tot hoger beroep voor tandarts A van 20

januari 2006, ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 23 januari 2006,

- de conclusies voor de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 1 september 2011, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 1 september 2011;
- de beroepsconclusies voor tandarts A van 1 oktober 2014, ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 3 oktober 2014,
- de syntheseconclusies voor de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 8 oktober 2014, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 8 oktober 2014;
- de vaststelling van rechtsdag op 22 januari 2015.

Op de openbare terechtzitting van 22 januari 2015 werden gehoord

- de raadsman van tandarts A (de appellant) in de uiteenzetting van de middelen en conclusies voor de appellant,
- dokter E en de heer D in de uiteenzetting van de middelen en conclusies voor de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (de geïntimeerde)

De debatten werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 26 februari 2015, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep

*
* *

1. De tenlasteleggingen

De Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) heeft een onderzoek gevoerd naar de aanrekening van de prestaties door tandarts A in 2001 en in de eerste maanden van 2002

Aan tandarts A. worden volgende inbreuken ten laste gelegd

- 1 Tandarts A heeft in de periode van 20 februari 2001 tot en met 25 april 2002 getuigschriften voor verstrekte hulp ingevuld, ondertekend en uitgereikt met **attestering van prestaties waarbij aan bepaalde voorwaarden niet werd voldaan, nl. het aantal zittingen werd niet gerespecteerd.**

Dit vormt volgens de DGEC een inbreuk op de artikelen 35 en 53 van de ZIV-wet 1994, op artikel 1, § 4 en artikel 5 van de

nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen en op artikel 9nonies van het koninklijk besluit van 24 december 1963 houdende verordening op de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verstrekkingen en uitkeringen

De DGEC besluit in het kader van het onderzoek dat aldus door tandarts A 26 prestaties ten onrechte zijn aangerekend ten aanzien van 16 verzekerden voor een totaal bedrag van € 9 249,70

2. Tandarts A . heeft in de periode van 14 juni 2001 tot en met 2 juli 2001 getuigschriften voor verstrekte hulp ingevuld, ondertekend en uitgereikt of laten uitreiken met **attestering van niet door de heer A... uitgevoerde prestaties : het betreft 3 basisvervangingen van prothesen waarbij de heer A... enkel instond voor het afleveren van het getuigschrift voor verstrekte hulp.**

Dit vormt volgens de DGEC een inbreuk op de artikelen 35 en 53 van de ZIV-wet 1994 en op artikel 1, § 4 en artikel 5 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen

De DGEC besluit in het kader van het onderzoek dat aldus door tandarts A 3 prestaties ten onrechte zijn aangerekend ten aanzien van 2 verzekerden voor een totaal bedrag van € 296,13

*

De waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties voor tenlastelegging 1 en tenlastelegging 2 werd bepaald op de som van € 9.545,83

De processen-verbaal van vaststelling dateren van 16 december 2002 en 10 maart 2003

2. De bestreden beslissing van het Comité

Het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle verklaarde in haar beslissing van 25 november 2005 de ten laste gelegde feiten bewezen en weerhield ze, met uitzondering van het geval G

Er gezegd dat tandarts A bijgevolg gehouden is tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties voor een bedrag van € 8 712,37

Bij dezelfde beslissing werd, omwille van de zwaarwichtigheid van de feiten, bovendien een administratieve geldboete opgelegd van 150% of in totaal € 13 068,55, waarvan 100% of € 8 712,37 effectief en 50% met opschorting gedurende een periode van drie jaar

Deze beslissing is in het bijzonder gesteund op volgende motieven

De feiten werden volgens het Comité tijdig vastgesteld en van verjaring is geen sprake

De ingeroepen schending van de redelijke termijn werd niet dienend geacht omdat dit niet tot de onontvankelijkheid van de vordering kan leiden.

Ten aanzien van het bewijs van de inbreuken wees het Comité er vooreerst op dat de processen-verbaal van vaststelling krachtens artikel 169 van de ZIV-wet 1994 bewijskrachtig zijn, behoudens tegenbewijs.

Uit de verklaringen afgelegd door de verzekerden blijkt volgens het Comité dat het aantal zittingen voor de plaatsing van een prothese niet zijn gerespecteerd en dat het herstel van de prothesen rechtstreeks gebeurde via tandtechniker F. , terwijl tandarts A enkel tussenkwam voor het attesteren van de prestatie op het getuigschrift voor verstrekte hulp

De verklaringen van de verzekerden werden geacht duidelijk te zijn en allemaal in dezelfde richting te wijzen Zij tonen volgens het Comité aan dat tandarts A zich schuldig heeft gemaakt aan de tenlastegelegde feiten

De tenlasteleggingen werden aldus integraal bewezen geacht, met uitzondering van de prestaties verleend aan patient G Ten aanzien van deze verzekerde werd de inbreuk niet weerhouden omdat er twijfel bestaat en dit in het voordeel van de zorgverlener geldt

3. Standpunt van de partijen in hoger beroep

3.1. Tandarts A (de appellant) vraagt in het verzoekschrift tot hoger beroep de bestreden beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 25 november 2005 te vernietigen en te zeggen voor recht dat de tenlastegelegde feiten niet bewezen zijn en niet kunnen worden weerhouden

In ondergeschikte orde vraagt hij geen bijkomende administratieve geldboete uit te spreken, minstens deze met volledige opschorting op te leggen

Bij beroepsconclusie vraagt de appellant in de eerste plaats om de vordering van de DGEC af te wijzen als onontvankelijk De overige vorderingen, gesteld in het verzoekschrift tot hoger beroep, worden gehandhaafd

De grieven geformuleerd door de appellant ten aanzien van de

bestreden beslissing van het Comité hebben samengevat betrekking op een schending van de motiveringsplicht door het Comité en op het feit dat het tegenbewijs geleverd door de appellant, buiten beschouwing werd gelaten

De appellant stelt bovendien vast dat het dossier een bijzonder traag procedureverloop heeft gekend en besluit hieruit (1) dat de mogelijkheid tot het opleggen van een administratieve geldboete en de vordering tot terugbetaling verjaard zijn en (2) dat als gevolg een overschrijding van de redelijke termijn de mogelijkheid tot bewijsvoering in het gedrang is gekomen Dit laatste brengt volgens de appellant met zich dat de vorderingen af te wijzen zijn, minstens dat een kwijtschelding of eenvoudige schuldigverklaring kan volstaan

De appellant overloopt ten slotte de individuele gevallen en de verklaringen die door de verzekerden zijn afgelegd Hij stelt dat deze verklaringen, rekening houdend met het tijdsverloop, de leeftijd van de verzekerden, het feit dat zij niet zijn ondertekend en de suggestieve wijze van vraagstelling, niet bewijskrachtig zijn Daarnaast wordt ook ingeroepen dat de verklaringen inhoudelijk niet geloofwaardig zijn en dat zij de aanwezigheid van de appellant niet uitsluiten Tenslotte meent de appellant dat het tegenbewijs wordt geleverd aan de hand van de labobonnen die hij voorlegt, alsook van de gegevens opgeslagen in zijn computer

3.2. De Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (de geïntimeerde) vraagt bij syntheseconclusie het hoger beroep ontvankelijk te verklaren, doch af te wijzen als ongegrond in zoverre de bestreden beslissing betrekking heeft op de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen

De geïntimeerde vraagt de veroordeling tot terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen te bevestigen

De geïntimeerde acht de exceptie van verjaring ongegrond, aangezien de termijn volgens de toe te passen wettelijke bepalingen pas ingaat vanaf de definitieve beslissing van de Kamer van beroep

De geïntimeerde betwist niet dat de redelijke termijn ter zake overschreden is, doch stelt dat beide partijen hiervoor verantwoordelijk zijn en dat dit niet het verval van de vordering tot gevolg heeft Er wordt wel aanvaard dat er geen administratieve geldboete meer kan worden opgelegd en dat de beslissing van het Comité op dit punt mag vernietigd worden.

Ten aanzien van de eventuele impact van het verstrijken van de redelijke termijn op de bewijsvoering, merkt de geïntimeerde op dat de bewijslast rust op de DGEC en dat de gelijkluidende verklaringen van de verzekerden afgelegd in het kader van het onderzoek, dit

bewijs leveren Van een suggestieve vraagstelling is er volgens de geïntimeerde geen sprake

De geïntimeerde overloopt ten slotte de verklaringen opgenomen in de processen-verbaal van verhoor en besluit dat deze geenszins zijn weerlegd door de appelland

*
* *

4. Beoordeling

4.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig ingesteld Het is ontvankelijk.

4.2. De exceptie van verjaring

4.2.1. De appelland werpt op dat de vordering tot terugbetaling verjaard is op grond van artikel 174, eerste lid, 6° Z I V -Wet

Dit artikel 174 luidt als volgt

“6° De vordering tot terugvordering van de waarde der ten laste van de verzekering voor geneeskundige verzorging ten onrechte verleende prestaties, verjaart twee jaar na het einde van de maand waarn de prestaties zijn vergoed”

De verjaring van de terugvordering vanwege de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle op een zorgverlener - welke vordering ter zake aan de orde is - wordt evenwel niet geregeld door het voormelde artikel. Deze bepaling regelt de verhouding tussen de verzekeringsinstelling en haar verzekerde (cfr RvSt 17 januari 2002, nr. 102 632, R W 2004-05, 26, RvSt 29 oktober 2007, nr 176,303 in de zaak A 181 664/VII-36 963 (V D t/RIZIV))

Voor wat betreft de verjaringstermijn van toepassing op de terugvordering gesteld ten aanzien van de zorgverlener, dient rekening te worden gehouden met het derde lid van artikel 174 Z I V -Wet (zoals van toepassing tot 10 april 2012).

Artikel 174, derde lid Z I V -Wet, zoals van toepassing op datum van de ter zake bestreden beslissing, luidde als volgt.

“De in 5°, 6° en 7° bedoelde verjaringen gelden niet als het ten onrechte verlenen van prestaties het gevolg zou zijn van bedrieglijke handelingen waarvoor hij wie ze tot baat strekten verantwoordelijk is

In dat geval bedraagt de verjaringstermijn 5 jaar. Voor de feiten die aan het in artikel 155, § 6 bedoelde Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle en Kamer van Beroep zijn voorgelegd, gaat de in 6° bepaalde verjaringstermijn pas in op de datum waarop een definitieve beslissing van het Comité of de Kamer van Beroep is genomen." (eigen onderstreping)

Artikel 174, derde lid Z.I.V -Wet werd nadien aangepast (nl bij Wet van 13 december 2006 houdende diverse bepalingen betreffende de gezondheid), doch enkel in die zin dat dit geactualiseerd werd voor wat betreft het bestuursorgaan en de administratieve rechtscolleges die sindsdien respectievelijk de beslissing neemt inzake de inbreuken begaan door de zorgverleners of kennis nemen van het beroep tegen deze beslissingen. Door de invoeging van een nieuw derde lid, is de bedoelde regel vanaf 2008 in een vierde lid opgenomen

Tot de wijziging van artikel 174, vierde lid Z I.V -Wet bij Wet van 29 maart 2012 (art. 42, 2° Wet 29 maart 2012, BS 30 maart 2012 (ed 3)), kon de verjaringstermijn van twee jaar op basis van deze bepaling en haar voorganger (artikel 174, derde lid) bijgevolg pas ingaan vanaf de definitieve beslissing van de Kamer van Beroep

Bij Wet van 29 maart 2012 werd dit gewijzigd, in die zin dat de tweejarige verjaringstermijn bepaald in artikel 174, 6° ZIV-wet niet meer geldt voor de feiten die voorgelegd zijn aan onder meer de Kamer van beroep

Op grond van het geheel van de voormelde vaststellingen kan enkel worden besloten dat ter zake op basis van artikel 174 van de ZIV-wet niet tot een verjaring van de terugvordering kan worden besloten

4.2.2. De appellant betwist dit omdat het nut van een verjaring volledig zou zijn uitgehold

Dit argument kan evenwel niet worden bijgetreden

Daartegenover staat (1) dat de wetgever destijds tegelijk in artikel 174, eerste lid, 10° ZIV-Wet een termijn van twee jaar heeft bepaald waarbinnen de vaststellingen op straffe van nietigheid moeten gedaan zijn en (2) dat daarnaast het algemeen principe van goed beheer vereist dat de administratieve beslissing binnen een redelijke termijn wordt genomen (cfr S SCHUTZ, "De redelijke termijn Begrip, oorsprong, gebied, sanctie en illustraties", *Inf RIZIV* 2003, afl 1, 23 en de aldaar vermelde rechtspraak van de Raad van State)

4.2.3. De appellant werpt ook op dat de vordering tot het opleggen van een administratieve geldboete inmiddels verjaard zou zijn

Ook deze exceptie van verjaring is echter niet gegrond

De inbreuken op de verplichte ziekteverzekering die tot de bevoegdheid van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle behoren en die werden gepleegd vóór 15 mei 2007, worden voor wat betreft de verjaring, de administratieve geldboete en de terugbetaling, geregeld volgens de bepalingen van artikel 73 en 141, §§ 2 tot en met 7, eerste tot vijfde lid van de ZIV-wet 1994 zoals van kracht tot die datum (art. 112, § 1 van de wet van 13 december 2006)

Dit betekent dat ter zake rekening te houden is met het artikel (oud) 141, § 7, eerste lid van de ZIV-wet 1994, waarin vooreerst is bepaald

“De administratieve geldboetes moeten door het Comité worden uitgesproken binnen de 3 jaar, te rekenen vanaf de dag waarop de inbreuk werd vastgesteld.

Ter zake blijkt de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete door het Comité te zijn genomen binnen een termijn van drie jaar te rekenen vanaf de vaststelling van de inbreuken Dit is tijdig

Hetzelfde artikel 141, § 7, eerste lid van de ZIV-wet 1994 luidt verder als volgt.

Deze termijn wordt op 6 jaar gebracht voor de toepassing van artikel 216” Dit artikel 216 betreft een overgangsbepaling die de instanties aanwijst welke bevoegd zijn om kennis te nemen van de hangende zaken op datum van de inwerkingtreding ervan, nl 15 februari 2003, en van het beroep tegen de beslissingen van deze instanties

De termijn van 6 jaar die geldt in geval van toepassing van de overgangsbepaling van het artikel 216, blijkt ter zake niet aan de orde te zijn. De bevoegdheid van de Kamer van beroep wordt in deze zaak niet geregeld door de voormelde overgangsbepaling De bestreden beslissing van het Comité van 25 november 2005 dateert overigens van na 15 februari 2003 en valt evenmin onder de overgangsbepalingen

In deze omstandigheden kan er bijgevolg niet van een verjaring van de vordering inzake de administratieve geldboete worden gesproken

4.3. De schending van de redelijke termijn

4.3.1. De appelllant werpt op dat het beginsel van de redelijke termijn voor de behandeling van de zaak is geschonden aangezien de processen-verbaal van vaststelling dateren van (nagenoeg) 12 jaar

geleden

Naar het oordeel van de Kamer van beroep is deze vaststelling terecht

Het beginsel dat de zaak binnen een redelijke termijn moet worden behandeld, is ter zake van toepassing. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat eveneens voor administratieve rechtscolleges geldt, en bijgevolg ook voor de Kamer van beroep.

Sinds het instellen van het hoger beroep door de appellant bij verzoekschrift van 20 januari 2006 is er meer dan 9 jaar verstreken.

Dit tijdsverloop is mede het gevolg van het feit dat de wetgever de regeling ter beslechting van de geschillen heeft gewijzigd met ingang van 15 mei 2007, en dit zonder in adequate overgangsmatregelen te voorzien en/of de Koning voldoende tijd te laten om de nodige uitvoeringsbesluiten uit te vaardigen en de leden van de Kamer van Beroep te benoemen.

De benoeming van de leden van de Kamer van Beroep vond pas plaats bij koninklijk besluit van 18 mei 2008 (B S 10 juni 2008). Het Procedurereglement van toepassing op de huidige Kamer van Beroep trad in werking op 30 juni 2008 (K B van 9 mei 2008, B S 20 juni 2008). Om die reden kon in de periode vanaf 15 mei 2007 tot 30 juni 2008 geen enkele zaak worden behandeld door de Kamer van beroep, met een vertraging in de afhandeling van de hangende zaken tot gevolg.

Het beginsel dat een uitspraak binnen redelijke termijn moet volgen, is niet alleen gericht tot de rechter maar ook tot de wetgever, die de plicht heeft om de rechterlijke organisatie in te richten op een wijze die de rechter in staat stelt om een procedure binnen een redelijke termijn af te ronden (Arbitragehof nr 29/99, 3 maart 1999, B S 20 maart 1999).

De praktische en organisatorische moeilijkheden die de wetswijziging ter zake met zich meebracht, kunnen dan ook niet worden ingeroepen om de overschrijding van de redelijke termijn te verschonen.

De geïntimeerde werpt op dat de appellant na 1 september 2011, zijnde het ogenblik waarop de eerste conclusie voor de geïntimeerde in hoger beroep werd neergelegd, ook verantwoordelijk kan worden geacht voor de verdere vertraging. Dit is in voorkomend geval echter geen reden om de overschrijding van de redelijke termijn in deze zaak te weerleggen.

Gelet op het tijdsverloop werd de schending van de redelijke termijn voor de afhandeling van de zaak terecht ingeroepen.

4.3.2. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de vordering van de geïntimeerde onontvankelijk zou zijn

De overschrijding van de redelijke termijn heeft niet het verval van de terugvordering tot gevolg. De Kamer van Beroep dient op straffe van rechtsweigering nog steeds uitspraak te verlenen over deze vordering.

Wel dient de te lange duur van de procedure te worden betrokken bij de beoordeling van de bewijsvoering en bij het onderzoek naar het respecteren van de rechten van verdediging, alsook bij het bepalen van de eventuele sanctie (R v St 3 juni 2004, Monstrey, nr 132,001, R v St 10 juni 2004, Baelden, nr 132 234)

Ten aanzien van de sanctie is het naar het oordeel van de Kamer van beroep duidelijk dat deze omwille van het verstrijken van de redelijke termijn in deze zaak niet meer aangewezen, noch redelijk kan worden geacht. De bestreden beslissing dient dan ook te worden hervormd in zoverre een administratieve geldboete werd opgelegd.

Wat de eventuele gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn op de bewijsvoering betreft, moet concreet blijken dat deze impact reeel is en dat de rechten van verdediging in het gedrang komen.

De eventuele implicaties van het tijdsverloop dienen immers concreet te worden onderzocht en dit mede rekening houdend met het verweer dat ten aanzien van de tenlasteleggingen werd en wordt gevoerd. Enkel uit de duur van de rechtspleging kan niet worden afgeleid dat de bewijsvoering en het recht van verdediging ernstig en onherstelbaar zou zijn aangetast (cf Cass. 19 februari 2013, www.juridat.be (P 012.0867.N))

De eventuele impact op de bewijsvoering komt hierna aan bod bij de bespreking van de tenlasteleggingen

4.4. De schending van de motiveringsplicht

De appellante werpt op dat de beslissing van het Comité zou zijn genomen in strijd met de motiveringsplicht

4.4.1. Vooreerst past het op te merken dat deze grief niets afdoet aan de taak van de Kamer van Beroep om te oordelen over de ingeroepen tenlasteleggingen en over de vordering tot terugbetaling

Als uitgangspunt geldt immers dat het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle ter zake niet als een administratief rechtscollege, maar als bestuursorgaan is opgetreden, terwijl de Kamer van Beroep als rechtscollege uitspraak doet, in

eerste en laatste aanleg, met volle rechtsmacht (RvSt 29 oktober 2007, nr 176 303)

Door het beroep tegen de beslissing van het Comité wordt de zaak aldus in haar geheel voorgelegd aan de Kamer van Beroep en heeft deze laatste volledige beoordelingsbevoegdheid zowel ten aanzien van de feiten, als ten aanzien van het recht. De beslissing van de Kamer van Beroep komt in de plaats van die van het Comité, ongeacht of het beroep wordt ingewilligd, dan wel verworpen

Zelfs indien de beslissing van het Comité moet worden vernietigd op basis van de exceptie ingeroepen door de appelland, dan nog kan de Kamer van Beroep de zaak niet verwijzen naar het Comité, doch moet het zelf uitspraak verlenen

In die zin is het dan ook de vraag welke weerslag de exceptie betreffende het gebrek aan motivering van de beslissing van het Comité kan hebben op de oplossing van het geschil ten gronde en welk belang zij vertoont

4.4.2. Volledigheidshalve wenst de Kamer van Beroep op te merken dat de exceptie van schending van de motiveringsplicht overigens niet gegrond is.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat de plicht tot formele motivering van bestuurshandelingen niet gelijk te stellen valt met de plicht tot motivering van juridictionele beslissingen. Niet alle feitelijke en juridische argumenten moeten door het bestuur worden beantwoord. Het volstaat dat de determinerende motieven voor de beslissing worden aangeduid (cfr I OPDEBEECK en A COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, 1999, nr 198, blz 158-160, en de aldaar geciteerde rechtspraak van de Raad van State).

Een afdoende motivering is een motivering die haar doel bereikt, namelijk de betrokkene in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de beslissing is genomen

Aan deze vereiste is ter zake voldaan. De motieven, zoals hoger samengevat, tonen aan waarop de eindbeslissing van het Comité in zake de bewijsvoering en de gegrondverklaring van de tenlasteleggingen is gesteund (cf hoger blz 4)

De exceptie van nietigheid wegens gebrek aan motivering is dan ook af te wijzen als ongegrond

*

4.5. Het bewijs van de inbreuken

4.5.1. Tot staving van de tenlasteleggingen beroept de geïntimeerde zich op de verklaringen afgelegd door de verzekerden of hun echtgeno(o)t(e) in het kader van het onderzoek gevoerd door de inspecteurs en controleurs van de DGEC.

Als uitgangspunt bij de beoordeling van deze bewijsvoering geldt artikel 169 van de Z I V -wet 1994 (zoals destijds van toepassing)

Hierin is bepaald dat de processen-verbaal opgemaakt door de inspecteurs en controleurs die naar aanleiding van hun controleopdracht een overtreding op de wettelijke bepalingen vaststellen, bewijskrachtig zijn behoudens tegenbewijs.

Deze bepaling geldt evenwel niet onverkort. Zij heeft betrekking op de processen-verbaal waarin het bestaan van materiele feiten wordt geconstateerd die een overtreding kunnen uitmaken

De verklaringen van de verzekerden, de betrokken zorgverlener of (andere) getuigen opgenomen in de processen-verbaal kunnen inhoudelijk niet geacht worden te zijn bedoeld in het voormelde artikel 169. Ten aanzien van deze verklaringen dient de rechter te oordelen in hoeverre zij als een bewijs van bepaalde, als overtreding gekwalificeerde feiten kunnen gelden (cf. Arbh Antwerpen (afd Hasselt) 25 september 1995, *JTT* 1996, 198, noot)

4.5.2. De appellant stelt dat de verklaringen van de verzekerden omwille van hun leeftijd, het tijdsverloop, de suggestieve vraagstelling en de weigering van de verzekerden om de verklaringen te ondertekenen, geen afdoende bewijs kunnen opleveren

Dit verweer kan niet worden bijgetreden

Het tijdsverloop of de leeftijd van de verzekerden kunnen een reden zijn om de verklaringen met de nodige omzichtigheid te beoordelen, doch of zij de bewijswaarde beïnvloeden dient concreet te worden nagegaan in functie van de vragen en de antwoorden die hierin vervat zijn

Hetzelfde geldt voor de stelling dat de vraagstelling als suggestief te beschouwen is. Ook dit kan niet bij voorbaat worden aangenomen, doch dient concreet te blijken uit de verklaringen of andere elementen van het dossier

Tenslotte is ook de vaststelling dat de verzekerden verkozen om hun verklaringen niet te ondertekenen, geen reden om deze als bewijs van de ingeroepen feiten ter zijde te schuiven. De bedoelde verklaringen werden immers afgenomen door inspecteurs en

controleurs, die op dat ogenblik materieel hebben vastgesteld wat de betrokken verzekerde heeft geantwoord op de door hen gestelde vragen. Dergelijke materiële vaststellingen gelden op zich, zoals hoger vermeld, tot bewijs van het tegendeel. In hoeverre de verklaring inhoudelijk bewijskrachtig is, is een andere vraag waarover de rechter oordeelt.

4.5.3. De appellant overloopt de verklaringen van de verzekerden en besluit dat de tenlasteleggingen niet bewezen zijn.

Een grondige nalezing van verklaringen toont evenwel aan dat zij, met uitzondering van verzekerde G, eensluidend en betrouwbaar zijn en dat zij zowel afzonderlijk, als samen beschouwd, een afdoende bewijs van de inbreuken leveren.

4.5.3.1. De eerste tenlastelegging

Aan de appellant wordt ten laste gelegd dat hij bij 15 verzekerden het vereiste aantal zittingen, nl. minimum 5, niet heeft gerespecteerd bij de plaatsing van de prothesen (kunstgebit) zoals omschreven in de tenlastelegging (cf. blz. 3 beslissing Comité).

De Kamer van beroep stelt vast dat de verklaringen van de verzekerden hierover ook geen twijfel laten bestaan. Keer op keer blijkt dat de verzekerden het hebben over meerdere zittingen bij de tandtechniker, die doorgaans ook met naam en adres wordt genoemd, nl. F of gelijkkluidend (H, I, J...), en dat het aantal zittingen bij tandarts A maximaal drie bedraagt.

De verzekerden K, L..., M, N, O... zijn formeel dat zij slechts één keer naar tandarts A zijn gegaan en dat zij voor het overige meermaals deze tandtechniker hebben bezocht.

Hetzelfde valt af te leiden uit de verklaring die de echtgenoot van verzekerde P., de heer Q, heeft afgelegd. In tegenstelling tot hetgeen de appellant wil doen aannemen, wordt in deze verklaring aangegeven wanneer hij het heeft over de prothese van zijn echtgenote en is hij ook formeel dat zij slechts één keer voor de afwerking naar tandarts A is gegaan.

Verzekerde R stelt in haar verklaring ten slotte ook zeer duidelijk dat de bedoelde tandtechniker de maat heeft genomen, dat zij drie of vier keer bij de tandtechniker langs ging en dat zij naar tandarts A.. moest gaan om te kijken of alles in orde was. Ook hier gaat het over één zitting en geenszins over 5 zittingen.

De verzekerden S, T, U., V en W..., hebben het over hooguit twee zittingen bij tandarts A, terwijl zij tegelijk verwijzen naar diverse zittingen bij de tandtechniker.

Tenslotte verklaren verzekerden X..., Y. en Z. formeel dat zij drie zittingen hadden bij tandarts A. De appellante betwist de verklaringen van verzekerde X omdat hij zich zou vergist hebben in de kleur van het getuigschrift. Dit doet echter geen afbreuk aan de duidelijke beschrijving van het aantal zittingen en de prestaties die al dan niet door tandarts A zijn geleverd. Hetzelfde geldt voor de verklaring van verzekerde Z, die zich niet meer herinnert of zij het bovenste en onderste kunstgebit samen heeft laten maken, doch formeel is over het aantal zittingen en de aard van de prestaties verstrekt door hetzij de tandtechniker, hetzij de tandarts.

Uit de voormelde verklaringen blijkt dan ook afdoende dat het vereiste aantal zittingen niet werd gerespecteerd.

De appellant brengt hiertegen in dat de verzekerden, op één na, niet uitsluiten dat hij zelf ook op de zittingen bij de tandtechniker aanwezig Q.

Hiervoor bestaat er echter geen enkele aanwijzing. De beschrijving van de prestaties die door de tandtechniker zijn geleverd, wijst veeleer op het tegendeel. Het is immers zeer de vraag wat tandarts A alsdan ter plaatse bij de tandtechniker zou hebben gedaan. Hierover wordt echter het stilzwijgen bewaard.

De appellant stelt tenslotte dat de data waarop hij de verzekerden zelf heeft behandeld blijken uit de getuigschriften, uit de gegevens vermeld in zijn computer en uit de labobonnen.

Ook dit verweer weerlegt de inbreuken niet. De wijze waarop de getuigschriften door tandarts A zijn ingevuld, maakt precies het voorwerp van de inbreuk uit. Zij werden, net als de computergegevens, - die overigens niet voorleggen -, louter door tandarts A opgesteld en leveren geen bewijs van het feit dat het aantal vereiste zittingen in realiteit werd gerespecteerd. De labobonnen laten dergelijke conclusie om dezelfde reden evenmin toe.

In deze omstandigheden kan enkel worden besloten dat de eerste tenlasteleggingen ten aanzien van vijftien verzekerden afdoende bewezen werd.

4.5.3.2. De tweede tenlastelegging

Aan de appellant wordt ten laste gelegd dat hij bij twee verzekerden niet uitgevoerde prestaties heeft aangerekend.

De verklaringen van de betrokken verzekerden laten ook hierover geen twijfel bestaan.

Verzekerde AA is formeel dat hij zich in juni 2001 heeft gewend tot

de tandtechniker F .. voor het laten bijwerken van zijn kunstgebit
Zij stelt tegelijk dat zij voor kunstgebitten altijd bij de tandtechniker
gaat en geen tandarts meer heeft.

De appellant stelt dat deze verklaring ongeloofwaardig zou zijn
omdat verzekerde AA tegelijk verklaarde dat zij niet hoeft
betalen voor het herstellen van het gebit en geen papier heeft
gekregen door de ziekenkas. Deze verklaring staat evenwel los van
de vraag wie de prestaties heeft geleverd. Dat het niet om tandarts
A... gaat, werd op een gemotiveerde wijze uiteengezet. Een
vergissing of vergetelheid over de administratieve afhandeling van
de prestatie doet hieraan geen afbreuk.

Ook verzekerde BB is in zijn verklaring zeer duidelijk naar
aanleiding van een breuk in de zomer van 2001 van het gebit in de
bovenkaak, heeft hij dit naar tandtechniker F gebracht, om het 's
anderendaags terug op te halen. Vervolgens is hij samen met de
tandtechniker naar tandarts A gereden, die hem het papier voor
terugbetaling van de ziekenkas gaf. Daarnaast heeft tandtechniker
H ook de beide kunstgebitten terug op maat laten zetten. Dit
laatste gaf volgens de verzekerde geen aanleiding tot een bezoek
aan tandarts A. Een en ander toont duidelijk aan dat de
verstrekkingen ten onrechte door tandarts A. zijn aangerekend.

De appellant brengt hiertegen in dat deze verklaring zou aantonen
dat de verzekerde bij hem op raadpleging is geweest. Het tegendeel
is echter waar.

De tweede tenlastelegging werd door de duidelijke verklaringen van
de verzekerden afgelegd in het kader van het onderzoek gevoerd in
2002 afdoende bewezen.

4.5.4. Grondige nalezing van de verklaringen toont tenslotte aan dat
het tijdsverloop, de leeftijd van de verzekerden of de wijze van
onderzoek in deze zaak geen reden kan zijn om anders te oordelen
over het bewijs van de inbreuken.

De belastende verklaringen hebben in essentie betrekking op de
vraag of tandarts A. bij de plaatsing van de bedoelde prothesen in
2001 gedurende minstens 5 zittingen prestaties heeft geleverd en of
hij de herstelling/aanpassing van het kunstgebit in 2001 zelf heeft
uitgevoerd.

In alle gevallen zijn de verzekerden duidelijk over het feit dat dit niet
het geval Q. Zij herinneren zich een jaar later wie de opdracht
heeft uitgevoerd of wie in meerdere zittingen het grootste deel ervan
voor zijn rekening nam, nl. tandtechniker F. Dergelijke informatie
is ook na één jaar makkelijk te verstrekken. Noch de leeftijd, noch
het tijdsverloop kunnen geacht worden hierop bij voorbaat een
negatieve invloed te hebben.

Dat er bij het verhoor suggestieve vragen zijn gesteld, kan uit de verklaringen evenmin worden opgemaakt. De verklaring van verzekerde U die als voorbeeld hiervan wordt aangehaald, toont veeleer aan dat deze verzekerde enkel zijn verklaring over de onderlinge verwijzing heeft bijgesteld, in die zin dat tandtechnieker F hem in feite naar tandarts A heeft doorgestuurd en niet andersom. Welke suggestie hierbij bepalend zou zijn geweest, is echter de vraag. Dit gegeven zegt op zich immers niets over de kern van de zaak, nl. het aantal zittingen waarop tandarts A al dan niet prestaties heeft geleverd.

4.5.5. Tenslotte haalt de appellant aan dat de overschrijding van de redelijke termijn in deze zaak intussen het tegenbewijs onmogelijk zou maken, terwijl hij van meetaf aan de bewijsvoering in vraag heeft gesteld.

Dit laatste is correct, doch de bewijselementen aangebracht door de geïntimeerde waren van meet af aan gekend en doorstaan, om de redenen die hoger zijn vermeld, de toets van de betrouwbaarheid.

Bovendien stelt de appellant enkel vaagweg dat het tegenbewijs niet meer mogelijk is en dat een nieuw verhoor van de verzekerden nochtans nuttig zou zijn.

Dat er daartoe voldoende aanleiding zou bestaan, blijkt echter niet. Integendeel. De verklaringen die destijds zijn afgelegd zijn dermate duidelijk zijn dat er geen reden is om dezelfde personen een tweede maal te ondervragen over de kern van deze zaak die op zich vrij eenvoudig is.

Voor het overige is er ook geen sprake van een concrete mogelijkheid tot tegenbewijs die door het tijdsverloop zou gehypothekeerd worden. Het is veeleer opvallend dat de appellant, die ontkent dat het overgrote deel van de aangerekende prestaties in feite door de tandtechnieker zijn uitgevoerd, niet verder ingaat op de onderlinge afspraken of taakverdeling die in de praktijk werd toegepast. Hij stelt ook niet dat de tandtechnieker hieromtrent een verklaring kon of kan geven, die tot een tegenbewijs of minstens twijfel aanleiding zou kunnen geven.

Enige reden om te besluiten dat een bewijsvoering ter ontlasting van de appellant door het tijdsverloop onmogelijk zou zijn gemaakt, blijkt er dan ook niet voorhanden te zijn. Verder onderzoek blijkt evenmin aan de orde te zijn, vermits de afgelegde verklaringen al te duidelijk zijn en er zelfs niet wordt geopperd dat andere getuigen een ander licht op de zaak zouden kunnen werpen.

4.6. De terugvordering

In de bestreden beslissing werd de appellant veroordeeld tot terugbetaling van de som van € 8 712,37

De appellant vraagt in ondergeschikte orde dat dit bedrag wordt herleid in functie van de prestaties die wel geleverd zijn

Op dit verweer kan niet worden ingegaan

Ten aanzien van de tweede tenlastelegging staat het vast dat de aangerekende prestaties noch in het geheel, noch gedeeltelijk door de appellant zijn uitgevoerd. Enige aanleiding tot proratisering is er bijgevolg niet.

Wat betreft de eerste tenlastelegging, is het duidelijk dat de voorwaarde die aan de tandarts is gesteld voor de aanrekening van de prestatie, nl verstrekkingen uitgevoerd door de tandarts in minimaal vijf zittingen, niet vervuld is

Bijgevolg kon het nomenclatuurnummer niet worden aangerekend en is de appellant met betrekking tot de eerste tenlastelegging evenzeer tot de volledige terugbetaling van de waarde van de aangerekende verstrekkingen verplicht

*
* *

OM DIE REDENEN,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch slechts gedeeltelijk gegrond, zoals hierna bepaald.

Vernietigt de bestreden beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 25 november 2005 enkel in zoverre er aan tandarts A een administratieve geldboete werd opgelegd

Opnieuw wijzend

Stelt vast dat op de vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle tot het opleggen van een administratieve geldboete niet kan worden ingegaan wegens de overschrijding van de redelijke termijn

Bevestigt de bestreden beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 25 november 2005 voor

het overige in zoverre zij werd bestreden

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 26 februari 2015 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door

- Mevrouw Marijke Demedts, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter van de Kamer van beroep,
- De heer Martin Volcke, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen

De griffier,

De Voorzitter,

M VOLCKE

M DEMEDTS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, Q samengesteld uit mevrouw Marijke Demedts, stemgerechtigd magistraat-Voorzitter, en dokters André Tielens en Kris Poulin, adviesgerechtigde leden, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Frank De Neve en de heer Jean-Paul Michiels, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van de tandheekkundigen.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier in de Kamer van beroep